

kan blive kørt rundt. Eller man kan vælge en løsning ligesom med ministerbilerne, hvor man også har chauffør på, og så er der jo slet ingen beskatning, fordi man har den fuldstændigt vanvittige opfattelse, at blot fordi der sidder en chauffør bag rattet, så bliver der jo nok ikke kørt private køreture, så henter ministrene ikke deres børn og får dem kørt i daginstitution, og hvad man ellers kender til, nej, nej, det gør man jo ikke, når der er en chauffør på.

Forskellen er jo den, at ministrene gerne vil køre på bagsædet af nogle af de dyreste biler, der importeres til dette land. Men den fornøjelse må de mennesker, der gerne vil betale gigantiske skatter og afgifter, altså ikke længere få.

Så er der problemet med de biler, der er på vej, og der fandt Folketinget da heldigvis ud af en rimelig løsning, dengang man var ved at indføre den grønne ejerafgift. Da kom leverandørerne i Folketingets Skatteudvalg og sagde: Hvis I vedtager de her regler, så koster det os så og så mange millioner kroner. Jeg tror, det var en Suzuki-importør, der fortalte, at hvis man vedtog reglerne uændret, så kostede det ham 72 mio. kr., og han kunne gå hjem og fyre samtlige medarbejdere og lukke virksomheden.

Det gjorde dog trods alt indtryk på Folketinget, og derfor vedtog man dengang nogle rimelige overgangsregler, som betød, at de biler, der var bestilt fra fabrikkerne, de biler, der var på vej på en skibsladning fra Japan, eller hvor det nu var fra, jeg tror, det var Sydkorea i det tilfælde, naturligvis ikke var omfattet af disse afgiftsændringer.

Men i det her tilfælde er det jo ikke selve bilafgiften på de 180 pct., man er inde at ændre på. I det her tilfælde er det på indkomstskatten for den enkelte. Og så er man jo ligeglad med, at der er nogle bilimportører, som sådan set blot har passet deres arbejde og taget imod ordrer og bestilt tingene. Fra det øjeblik, man afgiver købsordre på de her biler, går der flere år, inden bilerne bliver leveret. Og hvad siger man til det: Ja, så må man jo bare annullere ordren. Sådan foregår det ikke i denne verden. Det er specialfremstillede biler, som man kun kan afsætte til anden side med et betragteligt økonomisk tab. Og hvem er det, der skal lide det? Er det den borger, som oven i at få et skattesmæk så også skal betale for en bil, de ikke får leveret? Eller er det leverandøren? Er det importøren? Ja, for det er jo i hvert fald ikke skatteministeren, der har tænkt sig at udrede det økonomiske tab, som han med den her lovgivning på-

lægger nogle borgere, som bare har overholdt reglerne og gjort det, de troede var en god samfundsmæssig gerning, nemlig afleveret et kæmpeprovenu til statskassen.

Jeg håber ikke – jeg har det med i min aftenbøn – at det fald, der er sket i import af de store biler, det kæmpefald, der er sket, er en permanent tilstand. For er det en permanent tilstand, ja, så må vi sige, at så vil det skøn, som bilbranchen har givet Folketingets Skatte- og Afgiftsudvalg om, at statskassen vil miste omkring 700 mio. kr. på det her, være i underkanten, og så får skatteministeren et alvorligt forklaringsproblem over for Folketinget.

Men hvad gør skatteministeren så i den situation? Ja, han går vel ud og beskatter kassedamen og de andre lavtlønsgrupper noget mere, sådan at det indtryk, man efterlod i tv-udsendelsen, af, at her var nogle rige, som skulle have én på kassen, at resultatet af det bliver, at den, der får en på kassen, det er hende damen, der sidder ved kassen. Det er hende, der kommer til at betale gildet.

For at forestille sig, at den nuværende regering skulle gå hen og spare 700 mio. kr. på statens budget, ja, det er uden for enhver fantasi. Så det beløb, der kommer til at mangle, det kommer de dårligst stillede til at betale.

Jeg mangler ord for at forstå, hvorfor en skatteminister bare på grund af en tåbelig tv-udsendelse kan finde på at lave sig medrive af det her.

Skatteministeren (Ole Stavd):

Ja, man må sige efter at have lyttet ikke mindst til den seneste taler, at man må jo virkelig mene, at man har en dårlig sag, når man for at forsvare dem, der har de bedste lønninger, og som kører i de største biler, skal begynde at påstå, at det er kassedamerne og kassedamernes interesser, man varetager her i dag.

Næh, altså det forslag her har såmænd kun et eneste præcist formål. Misundelse kan ikke bruges til noget, ej heller i skattepolitik. Det ligger mig fjernt overhovedet at tænke i de baner, hvilket sådan set er ret så præcist dokumenteret i lovforslaget, og med at det er et lovforslag, som for nogle skærper, men formentlig for endnu flere lemper, fordi vi, da vi gik de her ting nøjere igennem, kunne konstatere, at man efter de eksisterende regler rent faktisk i forhold til det, det i dag koster eksempelvis at lease en bil, bliver beskattet for højt.